

Alain Van der Steen

Het balansprincipe

1^e druk Copyright © 2008 Alain Van der Steen

2^e druk Copyright © 2018 Alain Van der Steen

3^e druk Copyright © 2021 Alain Van der Steen

Alle rechten voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgenomen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur. Elke overeenkomst met bestaande personen en/of situaties is louter toevallig.

Omslagfoto: SelfPubBookCovers.com/RLSather

Omslagfoto bewerking: Alain Van der Steen

ISBN: 978-9-464-35378-5

www.alainvandersteen.com

1

Ik kijk door het raam naar de duisternis. Zonet ben ik op het afgesproken tijdstip gewekt door Karl Eschenberg, mijn tweede officier. Een beer van een vent, een spreekwoordelijke wandelende kleerkast. De kleerkast is terug naar zijn post. Over meubilair gesproken, mijn lichaam voelt alsof ik in een keukenkastje heb geslapen. Ik snak naar het comfort van een echt bed in plaats van de brits waar ik op zit. Bewegingloos staar ik naar buiten. De ruimte! Die onmetelijke ruimte. Hoe vaak heb ik daar als kind niet van gedroomd? Al vanaf die ene dag, 14 april 1981, mijn vijfde verjaardag, toen de allereerste Space Shuttle, de STS-1, door Robert Crippen en zijn bemanning terug op aarde werd gebracht.

Astronaut, dat wou ik later worden wanneer ik groot was! Jongensdromen! Sommigen vergeten ze, anderen jagen ze na en geven het na jaren gefrustreerd op. Nu sta ik hier als skipper van de AON-2, een 1^e generatie sterrenschip, omdat het noodlot de rollen heeft omgedraaid en de jongensdroom mij heeft achtervolgd in plaats van andersom. De droom is trouwens onderweg een nachtmerrie geworden, want al voor het vertrek wist ik dat we nooit op aarde zouden terugkeren.

Ik laat het raam achter me en stap de naastliggende commandozaal in, waar op een reeks beeldschermen een eindeloze stroom gegevens de revue passeert. De twee dienstdoende bemanningsleden lijken te verbleken in de kakofonie van kleurenflikkeringen op de monitoren. De manier waarop beiden continue van het ene naar het andere beeldscherm turen, ritmisch dingen noteren en toetsen bedienen, heeft iets robotmatig. Ik begin de inspectieronde en bekijk met gemengde gevoelens de rest van mijn bemanning die ligt te rusten en de bonte verzameling passagiers die eveneens slaapt. Ik blijf het elke dag vreemd vinden dat we in deze situatie verzeild zijn geraakt. Hier in de ruimte en geen enkel idee waar we zijn of waar we heen moeten. Hadden we dit ooit kunnen zien aankomen? Iets wat al zo lang gespeeld heeft? Iets waar milieuorganisaties al decennialang voor waarschuwden? De wereldleiders

hadden het onderwerp wel op hun agenda staan maar dat was enkel vanwege de publieke opinie. Echte acties werden nooit ondernomen. De ernst van de situatie werd onderschat. Natuurlijk, er werden wel miljoenen dollars aan overheidsgeld gepompt in ambitieuze wetenschappelijke projecten. Jammer genoeg duurden die zo lang dat de wetenschappers de schrikbarende conclusies moesten voorleggen aan de opvolgers van hun initiële politieke opdrachtgevers. Uiteraard zagen die zich moreel verplicht om elke erfenis van hun voorgangers naar de prullenmand te verwijzen.

Maar ach, het is te gemakkelijk om nu kritiek te hebben. We zijn uiteindelijk allemaal verantwoordelijk voor onze eigen daden. Of het ontbreken ervan. Met z'n allen hadden we samen het tij kunnen keren. Genoeg om het evenwicht, de balans, weer te herstellen. We hebben het echter niet gedaan.

2

Nog één ronde, ongeveer twee kilometer, dan zit mijn dagelijkse training erop. Een zeebries ritselt tussen de coniferen en cipressen en de zilte lucht vermengt zich met de indringende houtgeur van de pijnbomen. Ik jog voor de laatste keer het sintelpad op, wat voor de eerstvolgende vierhonderd meter zacht stijgt om dan slingerend richting kust te draaien en vlak te eindigen, zodat ik het laatste stuk een eindspurt kan inzetten. Daarna rustig de lange trap op als cool-down vooraleer ik me aan het hek moet melden. De kalmerende zoute geur van de zeelucht stroomt vol door mijn neus. Het is nu vier dagen geleden sinds ik hier aan de zuidwestkust van Finland, iets meer dan dertig kilometer zuidoostelijk van Uusikaupunki, ben aangekomen dus de routine van mijn rondje zit er ondertussen wel in.

HET BALANSPRINCIPE

Terwijl ik tegen de wind in loop en de regen in mijn gezicht plent, kijk ik terloops naar mijn joggingpartner. Hijgend en aldoor kwispelend loopt de hond, bijna huppelend als een klein kind, met me mee. Hij was er al van de eerste ochtend dat ik aan mijn tien kilometer begon. Plots kwam hij achter een rots vandaan, blafte een aantal keren en ging naast me lopen alsof ik zijn baasje was. Straks aan de trap blaft hij een paar keer ten teken van afscheid om dan te verdwijnen naar waar hij ook vandaan is gekomen. Het dier leeft waarschijnlijk in het wild want er hangt geen penning om de nek, hoewel het toch een mooie, goed verzorgde hond is. Zijn kortharige, donkergrijze vacht blinkt als een pas gepoetste schoen in de lentezon en hij lijdt geen honger, want ook al zie je de ribben, de rest van zijn lichaam is niet mager te noemen. Een van de ouders is een Ierse wolfshond, daar twijfel ik niet aan. Wat voor ras de andere ouder is, wil ik geen weddenschap voor aangaan maar het zal zeker ook geen kleintje geweest zijn. Het zou me niet verbazen als de andere ouder een echte wolf is. Ik schat dat de hond vijftien kilogram enthousiaste spieren is.

‘Zo Hope, we zijn er weer bijna maatje,’ zeg ik tussen twee puffen in.

Zonder te vertragen kijkt de hond me met zijn lichtgroene ogen aan, maakt een zacht jankend geluid en kijkt dan weer voor zich uit. Het zijn de ogen waaraan de hond zijn naam te danken heeft. Groen is de kleur van de hoop en een beetje hoop kunnen we nu met z’n allen wel gebruiken.

‘Kom op jongen, kijken wie deze keer het snelst is!’ en ik begin tegen beter weten in aan de spurt. Hope loopt eerst moeiteloos naast me en versnelt dan met een ongekende kracht om met een voorsprong van dertig meter aan ons start- en eindpunt te komen. Een ongelijke strijd, maar dat wist ik al voor ik eraan begon. Wanneer ik hijgend op de onderste trede van de trap ga zitten, voldoet Hope aan mijn voorspelling, doet zijn gebruikelijke afscheidsritueel en verdwijnt dan weer richting binnenland.

Ik hang tegen de treden van de hardhouten trap en kijk naar de grijze lucht. Sinds mijn aankomst heeft het continue geregend, dan weer hevig, dan weer miezeren, maar wel steeds regen. Volgens de inwoners van “de

ALAIN VAN DER STEEN

burcht" is het, behalve wat lichtere wolken die sporadisch een schijnbeweging maakten alsof het zou opklaren, niet anders geweest in de laatste drie weken. De krachtige noordoostenwind maakt het er niet prettiger op want ook de temperatuur doet haar uiterste best om teleur te stellen. 7°C is zelfs naar Scandinavische begrippen uitzonderlijk te noemen voor midden augustus.

Thuis, in Londen, is het niet beter. Engeland staat in de reisbureaucatalogi niet bepaald aangeprezen als tropisch vakantieparadijs maar om tien dagen aan een stuk minstens twee stevige porties hagel voor je kiezen te krijgen, zorgt ervoor dat zelfs de meest flegmatieke Brit "not amused" is. In de Balkan daarentegen heeft het al maanden geen druppel meer geregend en is er een alles verzengende hittegolf die tot nu toe een piek heeft bereikt in Griekenland van 52°C. Te veel voor mens en dier. Vele ouderen en kleine kinderen zijn aan de hitte bezweken en ook de economische gevolgen doen zich voelen omdat vele schapen- en geitenhoeders hun volledige kuddes hebben verloren. Volgens de weerberichten moet men niet hopen op verkoeling binnen korte termijn. Frustratie begint de overhand te nemen en er zijn al heel wat spontane, en jammer genoeg ook agressieve, demonstraties geweest. Gericht tegen een regering die duidelijk niet bij machte is om iets aan de situatie te verbeteren. Maar ja, wat kan je van de Griekse overheid verwachten, dat ze de thermostaat van de natuurelementen een tikje lager draaien?

'Dan lijkt regen nog de minst slechte optie,' mompel ik tegen mezelf. Met die positieve gedachte sta ik recht, stretch mijn kuit- en beenspieren en begin dan aan de beklimming van de trap richting de burcht. Het gebouw bovenaan de klim is een statig herenhuis, gebouwd door een rijke Duitse, joodse zakenman die na de Kristalnacht erin geslaagd was, dankzij de nodige sponsoring aan twijfelachtige Russische connecties, Nazi-Duitsland te ontvluchten en in Finland een nieuw leven te beginnen. Levi Kaufmann ontmoette hier kort daarna zijn latere echtgenote. Ze hadden een liefdevol huwelijk maar het paar bleef, tot groot verdriet van beiden, kinderloos. Toen meneer Kaufmann in 1964 dodelijk met de auto verongelukte, was dit letterlijk en figuurlijk een klap die Maiju, zijn

HET BALANSPRINCIPE

echtgenote, nooit te boven kwam. Ze leidde een steeds meer asociaal leven, zonderde zich langzaam af van iedereen om haar heen, om uiteindelijk eenzaam te sterven in 1991, op vijftachtigjarige leeftijd. Het lichaam was al die tijd sterker en gezonder gebleven dan de geest. Omdat er geen testament was en men geen idee had of er nog familie was die enige rechten op het huis zou hebben, had de Finse overheid zich uiteindelijk in 1994 het huis toegeëigend. Een en ander uitermate discreet. Niet alleen waren er geen rechtmatige erfgenamen maar mede door de levensstijl van mevrouw Kaufmann, gecombineerd met het feit dat dit huis slechts één van de drie is in de zestig kilometer kuststrook tussen Uusikaupunki en Turku, was er geen hond die wakker lag van de officiële eigendomsovername.

Het gebouw werd voorzien van de modernste beveiliging-systemen. De muren werden behandeld met speciale verf, die het aan de hand van elektromagnetische storing onmogelijk maakt om via welk systeem dan ook afgeluisterd te worden. Binnenin het gebouw staat een fortuin aan geavanceerde communicatiesystemen. Buiten werd beukhaag en ander blad-houdend struikgewas geplant zodat men onopvallend een elektronische beveiligingsperimeter kon aanbrengen die ervoor zorgt dat bij de minste indicatie van een mogelijke penetratie van het gebied, de permanente beveiligingsagenten, tien man sterk, binnen één minuut ter plekke kunnen zijn om de eventuele indringers in te rekenen. Na dat de burcht enkele jaren aan de meestbiedende werd verhuurd, werd het in 2010 uiteindelijk het hoofdkwartier van de nieuw opgerichte WSC, de World Security Council. Dit alles mede mogelijk gemaakt door een ongekeerde solidariteit en saamhorigheid van de wereldse en godsdienstige leiders die, misschien te laat, begrepen hadden dat hun onderlinge meningsverschillen triviaal waren aan de dreiging die men eindelijk in zijn volle ernst onderkende. Ze hadden ingezien dat het zinvoller was om zich samen tegen zichzelf te beschermen in plaats van ieder tegen elkaar.

Zodra ik bij het hek kom, laat ik plichtmatig mijn pasje zien aan de bewaker. Die knikt me toe ten teken van herkenning en opent het hek.

ALAIN VAN DER STEEN

'Dobro jutro, Drago, hvala liepo!' bedank ik hem.

'Dobro jutro, Alan, niema problema,' klinkt het opgewekte antwoord van de wat nors kijkende Kroaat.

Het ratelend geluid van het hek dat sluit, sterft achter me weg terwijl ik via de oprijlaan naar het huis stap. Het is harder beginnen te regenen. Alsof de wolken niet meer leeg raken. Ik kijk op naar de donkerder wordende lucht. Volgens één van de meteorologen is het de hele tijd een perfecte voedingsbodem geweest voor dit soort van fikse buien. Een wolkbreuk is op zich geen vreemd natuurverschijnsel maar minstens één per dag gedurende een hele week is ongekend. Meteorologen spreken van een wolkbreuk wanneer er één millimeter regen per minuut valt, of één liter water per vierkante meter in één minuut. Gisteren hadden we veertien millimeter in drie á vier minuten tijd!

Het valt me op dat de verschillende types loofbomen die her en der over het perk verspreid staan reeds een prachtig herfstkleurenpalet hebben. Eenmaal het weer op hol slaat, volgt de rest van de natuur vanzelf weet ik inmiddels. Wanneer ik bijna bij de ingang van het huis ben, slijt een felle bliksemflits ongegeneerd dichtbij door het wolkendek, vergezeld door het luide gerommel van een donderslag die duidelijk de competitie met het lichtspektakel wil aangaan. Imponerend. Het crèmekleurige gebouw voor me steekt hierdoor extra scherp af tegen de loden lucht en geeft het een onheilspellend tintje zoals in een ouderwetse griezelfilm.

Plotseling kom ik tot het besef dat er, behalve het onophoudelijke, enerverende, staccato geplens van de regen, geen enkel ander natuurlijk geluid te horen is. Als ik de oren spits dan hoor ik in de achtergrond nog een flauw overblijfsel van het gebulder van de indrukwekkende, metershoge golven die te pletter slaan op de klippen aan de kust. Maar waar zijn de vogels? Tijdens mijn joggingronde zonet heb ik geen enkele meeuw gezien. Gisteren waren ze er nog wel, met tientallen krijsten ze over en langs me heen, af toe zelfs pikkend naar Hope. Toen was het weer net zo slecht als nu. Ook rondom het huis hoorde ik de voorbije dagen het blijde en levendige geluid van koolmezen, appelvinken en

HET BALANSPRINCIPE

merels. Zouden de dieren meer weten dan wij? Zijn ze gevlucht naar betere oorden? Zijn er eigenlijk nog betere oorden? In gedachten verzonken stap ik verder en zie van uit mijn ooghoek een slome beweging. Wat was dat? Zag ik Hope in de struiken of begint deze situatie me toch nerveus te maken? Dat zal het wel geweest zijn want de hond kan nooit het terrein betreden zonder de elektronische omheining te doorbreken en daarbij de hele boel op de kop te zetten. Misschien wil ik wel dat de hond bij me is, ik kan zijn gezelschap goed gebruiken.

Eenmaal aan de ingang laat ik nogmaals mijn pasje zien aan de volgende bewaker, Vincente, een Italiaan met een borstelige snor en gebruinde huid die in schrill contrast staat met het klimaat van de voorbije maanden. Met zijn gitzwarte, bewust nonchalante kapsel, is hij het prototype van de macho. Sterker nog, hij lijkt wel de mal waaruit ieder zichzelf respecterende ladykiller gegoten zou willen worden. Wanneer hij me toeknikt, vergezeld van een hagelwitte glimlach waarvoor elk tandpastamerk hemel en aarde zou verzetten om hem onmiddellijk in een tv-commercial te laten schitteren, stap ik verder en betreed de zacht verlichte hal. Ik pak de handdoek die ik uit voorzorg, en vooral uit ervaring, over de paraplubak heb gehangen en doe een half geslaagde poging om me toch minstens zo af te drogen dat ik het centimeters dikke tapijt niet verdrink met mijn aanwezigheid.

"Helsinki" heeft na alle beveiligingswerkzaamheden, de hal en het interieur van de meeste ruimtes van het prachtige herenhuis terug in de originele staat gebracht. Precies zoals mevrouw Kaufmann het had achtergelaten bij haar dood. Ik hou wel van die Jugendstil stijl, het ademt een sfeer die ervoor zorgt dat ik me in het Parijs van de dertiger jaren waan. *Heerlijk*, geniet ik, terwijl ik verder ga naar de fraai besneden houten trap met vloeiende lijnen, overdadig versierd met krullen. Met wat verbeelding hoor je er een grammofoon zachtjes krakend een chanson van Edith Piaf bij spelen. Het huis heeft twee verdiepingen en mijn kamer is op de eerste. De wanden langs de trap zijn over de hele lengte versierd met originele, ingelijste zwart-wit foto's, genomen door meneer Kaufmann zelf, van het vooroorlogse Lübeck zo heb ik me laten vertellen

ALAIN VAN DER STEEN

door de huisbewaarder. Lübeck is een stad ongeveer vijftig kilometer noordoostelijk van Hamburg, waar toen toch al ongeveer tweehonderdduizend mensen woonden. Op de trap tussen de eerste en de tweede heeft men recentere foto's van Lübeck gehangen, in sepia, om stijlvol aan te sluiten als een soort van hommage aan hun vergeelde voorouders van een verdieping lager. Wanneer ik op de eerste verdieping gekomen links afsla in de gang richting mijn kamer laat ik me toch weer verrassen door de zoete boenwasgeur die uit de muren lijkt te komen. Mijn kamer ligt aan de westkant van het huis. Het eerste wat ik doe zodra ik de kamer binnenkom is de dikke, bordeaux overgordijnen openen. Men heeft me verzekerd dat ik bij mooi weer een prachtig zicht heb op de kust en bij de juiste weersomstandigheden zelfs het grootse eiland van de Åland eilandengroep, zo'n honderdvijftig kilometer uit de kust, kan zien. 'Wanneer het weer optimaal is, kan je vanaf hier helemaal over de Botnische Golf de oostkust van Zweden zien!' vertelde men mij met een enthousiasme zoals alleen Finnen dat kunnen. Dat moet ik dan maar geloven want met deze regen zie ik nog niet eens tien meter de tuin in!

Vooraleer ik probeer de natte joggingkleden van mijn lichaam af te stropen en een douche neem, start ik een zelf samengestelde Spotify Playlist. Hoewel ik een brede muzieksmaak heb, hou ik niet van de muzikale vergissingen die men nu, anno 2021, via de radio op me loslaat. Met weemoed herinner ik de zondagmiddagen wanneer mijn vader bij de lunch een cd met klassieke muziek startte en ik, samen met mijn moeder, moest proberen om minstens te raden wie de componist was. Dat ging vaak met wisselend succes maar vanwege die periode heb ik klassieke muziek wel naar waarde weten te schatten. Mijn ouders waren muziekliefhebbers, zodat er vaak een scala aan bekende en minder bekende artiesten via de luidsprekers in de woonkamer werden uitgenodigd. Van Brahms tot Beaud, van Beethoven tot U2, van Mendelssohn tot Michael Jackson, van Debussy tot Foreigner, ik vond het prachtig. Ik zet de kleine maar kwalitatief sterke stereoketen op zes zodra de eerste tonen worden aangezet van het Violconcert Nr. 3 in G Majeur van Wolfgang Amadeus Mozart, gespeeld door het Symfonisch

HET BALANSPRINCIPE

Orkest van Parijs, met niemand minder dan Yehudi Menuhin op viool. De meeslepende, deels melancholische, deels frivole muziek, geeft me bijna een huiselijk gevoel.

Zodra ik de douche ingestapt ben, geeft het warme water me nieuwe energie. De prikkels van de duizenden druppels die op mijn schouders uiteenspatten, geven een tintelend gevoel dat door mijn nek omhoogtrekt en mijn hersenen extra vitaliteit bezorgen. Ik besluit nog even langer te blijven staan met de handen tegen de muur om de weldaad van het water zijn werk te laten doen. Wanneer ik de kraan sluit en het geraas van het water niet meer mijn oren vult, hoor ik dat Yehudi het stokje heeft doorgegeven aan Maria Callas, die net uithaalt met de onnavolgbare tragiek in haar stem die je door merg en been gaat. Terwijl ik me afdroog met een naar vanille geurende handdoek veeg ik met vlakke hand de damp van de badkamerspiegel. De man in de spiegel kijkt naar me terug met een licht gefrustreerde blik in de ogen. Vijfenveertig jaar, al flink grijzend aan de slapen, astronaut bij het World Space Agency zoals men het nu noemt na de officiële samensmelting van de NASA, de ESA en nog wat kleinere agentschappen. Product van een Australische vader en een Belgische moeder en opgegroeid in de gezellige metropool Antwerpen. Cum Laude afgestudeerd aan de universiteit van Leuven. Spreekt vloeiend Engels, Nederlands, Frans, Spaans, Italiaans, Kroatisch en Russisch. Een afgetraind lichaam waarvan negentig procent van de huidige veertigers jarenlang gedroomd hebben, tot ze zich lieten verleiden tot een leven voor de televisie en achter een zak chips en een biertje. Ging in Londen wonen toen zijn ouders naar Australië verhuisden vanwege zijn vaders werk. Papa was negenveertig en kwam langzaam maar zeker op het hoogtepunt van zijn diplomatieke carrière.

‘Een droomleven,’ hoor ik Spiegelmeneer zeggen. Toch is er iets fundamenteels kapotgegaan, heeft me diep in mijn ziel geraakt, wanneer het bericht me bereikte. Ik was bezig met de voorbereiding voor mijn toelatingstest voor de ruimtevaart-school van de ESA. Mijn ouders waren op de verkeerde plek op het verkeerde moment. Een junk, zo high dat hij beweerde dat hij namens Beëlzebub handelde, vond het nodig om op die

zaterdagmiddag een machinegeweer leeg te schieten in de populairste supermarkt van Sydney. Mijn ouders stonden op slechts vijf meter van hem vandaan en hadden geen schijn van kans. Samen met achttien anderen werden ze weggemaaid, uit dit leven gerukt, bloedend, hun botten versplinterd door de impact van het zware kaliber kogels dat het machinegeweer onophoudelijk uitbraakte. De dader werd doodgeschoten door agenten die toevallig in de winkel waren.

Nog geen half jaar later werd bij Sophie, de liefde van mijn leven, terminale kanker vastgesteld. De dokter gaf haar zes maanden, het werden er drie. Ze is slechts vierentwintig jaar oud geworden. In amper één jaar tijd je beide ouders en je vrouw kwijt. Hoeveel kan je als mens hebben?

Terwijl ik steun op de wastafel buig ik het hoofd en sluit de ogen. Het is tweeëntwintig jaar geleden maar het verdriet en de onmacht zijn nog steeds prominent aanwezig. Wanneer ik weer opkijk, kijk ik recht in de ogen van mijn spiegelbeeld. Gehypnotiseerd blijf ik een tijdje staren.

‘Ogen zijn de spiegels van de ziel, toch?’ mompel ik. Plots krijg ik echter het ongemakkelijke gevoel alsof ik in de ogen, de ziel, de wereld van iemand anders kijk! Geschrokken deins ik achteruit en kan een koude rilling over mijn rug niet onderdrukken. Hoofdschuddend droog ik me verder af, scheer me en kled me aan. De Playlist is ondertussen aanbeland bij “Wisdom of the Elders” van Matthew Doyle. De indringende klanken van de didgeridoo strelen de muren van de kamer. Ik bekijk mijn e-mails maar er zijn enkel onbelangrijke berichten die me op dit moment allesbehalve interesseren dus ik druk de laptop uit, die er na wat geroezemoes van het ROM-geheugen met een diepe zucht mee ophoudt.

Ik ga naar beneden naar het eetzaaltje. Er is verder niemand en ik bestel vandaag voor een keer geen muesli met yoghurt en fruit maar een onvervalst Engels ontbijt, compleet met eieren, spek, worst en gebakken aardappeltjes. Iets achter in mijn hoofd geeft me de goede raad om stevig voedsel in te nemen want het zou een lange, cruciale dag kunnen worden. Amper tien minuten later brengt de vriendelijke bediende mijn bestelling. Het eten smaakt verrukkelijk. Terwijl ik de maaltijd nuttig,

HET BALANSPRINCIPE

dwalen mijn gedachten af naar de email die ik gisteren laat in de middag ontving. Ik had de mail eerlijk gezegd wel verwacht. Ik had echter gedacht dat die pas over enkele dagen, misschien wel weken, zou komen. Diep binnenin had ik zelfs gehoopt dat ik hem nooit zou ontvangen. Dat ze me zouden bellen met het bevel om weer naar huis te keren. Dat het gevaar onder controle is. Toen ik de mail had gelezen, wist ik niet goed wat ik ervan moest denken. Niet alleen was de mail gecodeerd maar hij was ook cryptisch omschreven. Dus las ik hem nog twee keer. De onduidelijkheid waarom ze kwamen bleef. Dat ze kwamen, was zondermeer duidelijk. De grondleggers van de World Security Council: Travis, president van Amerika, LeMieux van Europa, Mbware van Afrika, Shynderuk van Azië, Pearson van Oceanië en Al Kathoum, Sjeik van de Arabische Unie alsook de spirituele leiders Paus Alexis I, Ayatollah Abd El Razik, Opper Rabbi Wendel en de Daila Lama. Deze machtige mannen hebben de WSC tot één van de meest innovatieve politieke organen van de moderne geschiedenis gemaakt. In de elf jaar dat de WSC bestaat, zijn er meer daadkrachtige beslissingen genomen dan in de hele vorige eeuw. Dit alles door samen te werken in alle vertrouwen. Geen meerderheid of oppositie. Enkel eenheid. Zonder een reden op te geven in de mail, bestaat er geen twijfel dat hun komst betekent dat de situatie geëscaleerd moet zijn en nu heel ernstig is geworden. Anders zouden ze niet met z'n allen tegelijk naar de burcht komen. Of zo plotseling. Denk ik. Ik weet het niet. Misschien valt het allemaal wel mee en zie ik het te somber in. Dit rotweer en de soberheid van deze ruwe kuststreek beginnen mijn gemoed te beïnvloeden. Wie weet komen ze hier allemaal samen om het triomfantelijke nieuws te vieren. Dat de dreiging geweken is. Dat de inspanningen van de laatste jaren het gevaar bedwongen hebben.

Net wanneer ik op mijn horloge kijk, hoor ik aan de toenemende geluiden van opwinding buiten en het geknerp van banden op grind dat ze er zijn. Ik veeg met een servet het laatste restje aardappel uit mijn mondhoek, ga aan het raam staan en kijk hoe ze uit het busje stappen. Ook dat geeft hun saamhorigheid nog wat extra kleur, geen aparte

ALAIN VAN DER STEEN

limousines maar samen in hetzelfde vervoermiddel hier naartoe gekomen. Dezelfde bediende die me zonet nog het ontbijt serveerde, steekt het hoofd in de deuropening.

'They have arrived, mister Stone!'

Zijn Engels is goed maar het harde, Finse accent blijft onvermijdelijk aanwezig.

'I heard!'

'They asked me to tell you the meeting starts at 9:30, sir.'

'Where will it take place?'

'Room B, sir.'

'Is that the one on the second floor?'

'Yes, sir.'

'Okay, thanks, I'll be there!'

Over amper vijf minuten dus al! Ik word er zenuwachtig van en krijg plots enorme behoefte aan een sigaret. Mijn longen brullen om nicotine maar helaas, ik ben al drie jaar gestopt. Als ik nu een pakje bij de hand zou hebben, zou ik ter plekke stoppen met stoppen. Ik probeer het dan maar met een surrogaat en laat de cafeïne langzaam en rijkelijk door mijn systeem vloeien met nog een extra kop koffie. Mijn longen kriebelen teleurgesteld bij dit bedrog en straffen me met een korte hoestbui.

Ik ga naar boven en kan het niet laten om onderweg de mahoniehouten leuning van de trap te strelen en de foto's van meneer Kaufmann nog een keer goed te bekijken. Het idee dat dit één van de laatste keren zou kunnen zijn, maakt mijn maag overstuur en geeft een slap gevoel in de knieën. De laatste treden neem ik met moeite en langzaam. Met tegenzin. In een poging om het onvermijdelijke uit te stellen. Maar dat kan ik niet. Dat mag ik niet. Eenmaal aangekomen op de tweede verdieping sla ik rechtsaf de gang in naar de kamer waar de vergadering plaats vindt. Ik neem nog een keer diep adem en druk dan de klink van de deur naar beneden.

Wanneer ik "Room B" binnenkom, kijk ik in tien paar ernstige ogen. Onwillekeurig moet ik even slikken want ik weet het nu al, dit wordt het moment dat we zo lang mogelijk hebben proberen uit te stellen en waar

HET BALANSPRINCIPE

we met z'n allen voor gevreesd hebben. Ik sluit de deur, wens iedereen een goede morgen en neem plaats op de enige resterende lege stoel. Alsof dat een afgesproken teken is, wordt het licht gedimd en worden de eerste beelden op het grote videoscherm getoond.

3

'Skipper, naar de commandobrug alstublieft!'

De stem rukt me ruw uit mijn gedachten. Ze weergalmt metaalachtig uit de luidsprekers die her en der onzichtbaar in het toestel zijn aangebracht en klinkt dringend. Wanneer ik aankom bij de commandobrug, merk ik vanwege hun nerveuze lichaamstaal de opwinding bij beide bemanningsleden.

'Wat is er, Per?'

Per Lind is een blonde kerel, asblond zoals alleen Zweden dat zijn, en heeft een partij schouders die niet onderdoen voor die van Karl. Een meter negentig enkel opgebouwd uit spieren.

'Hier skipper,' wijst hij met licht trillende hand naar één van de monitoren.

Ik kijk naar een zwart vierkant met witte stippen die rustig hun plek vasthouden op het scherm en volg zijn wijsvinger naar een plek die ik eigenlijk niet wil zien. Tussen de stippen is een cirkel die geen witte stippen bevat en langzaam groter wordt.

'We vermoeden dat het een zwart gat is,' voegt Izabela Bienkovicz er fijntjes aan toe.

Izabela is Poolse, spreekt met een zwaar accent en is een stuk kalmer dan Per. "Iron Maiden" wordt ze door de jongens genoemd. Of ze maagd is weet ik niet, kijkend naar haar perfecte figuur in het onzedelijk nauwsluitende pak heb ik alle redenen om daaraan te twijfelen, maar van

ijzer is ze zeker. Zelden zo'n koele gekend. Onbeweeglijk blijf ik naar het scherm kijken.

'Afstand?' vraag ik, ruwer dan ik eigenlijk gewild heb.

'Ongeveer een half uur.'

Soms schetst tijd de afstand beter dan kilometers.

'Positie?'

'Eerlijk gezegd hebben we daar geen idee meer van!'

Ik kijk haar veelbetekenend aan.

'Zijn we dan al zo lang onderweg, Izabela?' vraag ik zacht.

'Ik vrees van wel,' is het antwoord. 'Misschien moeten we u nu Captain Kirk noemen,' voegt ze er onverwacht aan toe, 'u weet wel, Star Trek, where no man has ever gone before!'

God, hoe kan ze op dit moment grapjes maken? Zou ze op deze manier haar eigen angst proberen te verbergen? Ze glimlacht maar ik merk aan de ogen dat dit onze koele tante ook niet lekker zit. Tegelijkertijd hoor ik ergens diep in mijn geheugen Kirk "beam me up, Scotty" zeggen. Maar dit is geen Enterprise, dit is geen televisie. Dit wordt overmorgen niet op het tweede kanaal herhaald, dit is echt. Niemand straalt ons weg van hier. We kunnen alleen op onszelf rekenen.

'Wat doen we, skipper?' hoor ik uit de verte vragen en ik ben onmiddellijk weer terug in het hier en nu. Dit zijn de momenten waar ik jaren op getraind heb, waar ik op voorbereid zou moeten zijn. Zou moeten, maar niet echt ben. Dit zijn de momenten waar het eropaan komt. Waar elke beslissing vergaande gevolgen kan hebben. Positieve, maar ook negatieve. Ik begin langzaam de druk van mijn rang te voelen. Tot hiertoe is het goed gegaan. Waarom zou het dan nu niet goed aflopen?

'Wat zijn de opties, Per?'

'Geen enkel idee, skipper! Zoals Izabela reeds aangaf, bevinden we ons meer dan ooit op onbekend terrein. Welke koers we nu ook nemen, we weten absoluut niet wat die ons brengt!'

'Dat is niet wat ik wou horen, Per,' zeg ik een beetje bijtend.

HET BALANSPRINCIPE

'Het is wel een antwoord op uw vraag!' Per heeft zich duidelijk herpakt van zijn eerste schrik.

'Zet je het op het grote scherm?' vraag ik wat vriendelijker.

'Op het grote scherm,' confirmeert de Zweed.

Eigenlijk raar hoe zo'n zwart vlak, omringd door witte stippen, je toekomst misschien kan bepalen. Het is aan de ene kant heel reëel en aan de andere kant zo surrealistisch. Het lijkt of je naar een PlayStationbeeld kijkt van een space shooter maar dat is het jammer genoeg niet. Een verkeerde beslissing is "game over", zonder herkansing, zonder "do you want to reload?"

'Afstand?' is opnieuw mijn vraag.

'Vijfentwintig minuten.'

Wat moet ik doen? Wat kan ik doen? Wat zijn de echte opties? Zijn er wel opties? Ik begin te ijsberen. De bemanning, de passagiers, ze zijn uiteindelijk mijn verantwoordelijkheid. Moet ik de dictatoriale trekjes die bij mijn functie horen de dingen laten bepalen of pak ik dit beter democratischer aan? Ik kijk naar het scherm en zie dat de zwarte cirkel steeds een groter deel van de monitor opeist. Ik draai me met mijn rug naar het scherm, sluit de ogen en laat alle rationele als ook enkele wildere mogelijke beslissingen de revue passeren.

Hebben we wat te verliezen, hebben we wat te winnen? is de vraag die ik me stel. Er komt geen antwoord. Ik hou over het algemeen wel van een gokje maar dit is niet algemeen en dit is niet alleen mijn gokje. Wanneer ik me omdraai en weer naar de zwarte dreiging kijk, lijkt het in een flits alsof ik in een hoek van het scherm een weerspiegeling van het gezicht van mijn vader zie. Hij kijkt me glimlachend aan en het lijkt alsof hij me bemoedigend toeknikt. Instinctief draai ik me om, kijk of hij achter me staat. Uiteraard niet, maar op een rationeel onverklaarbare manier weet ik nu wat me te doen staat.

'Izabela, wil je iedereen, inclusief Takuma en alle passagiers, wakker maken en hier verzamelen alsjeblieft?'

'Oké, skipper!'

ALAIN VAN DER STEEN

Ik merk een lichte aarzeling in haar ogen, alsof ze beseft wat mijn besluit is, wat de volgende stap gaat zijn. Even blijft ze staan maar gaat dan haar opdracht uitvoeren. Per bekijkt me vanuit zijn ooghoek terwijl hij futloos commando's op één van de toetsenborden intypt. Ook hij heeft een vermoeden van mijn beslissing maar wil het voor zijn eigen comfort nog even wat uitstellen, vermoed ik.

'Afstand, Per?'

'Veertien minuten, skipper!'

Veertien minuten. Zo lang nog en toch zo kort. Ik voel een beetje twijfel opkomen maar onderdruk het. De eersten komen nog half slapend de commandozaal binnen. Ik wrijf zachtjes met duim en wijsvinger over de ogen, wil hen nog even niet in de ogen kijken.

'Afstand?' is opnieuw mijn vraag zodra ik merk dat iedereen aanwezig is.

'Elf minuten!'

'Dames, heren, ik heb een mededeling voor jullie. Datgene wat ik u wil zeggen kan van levensbelang voor ons allen zijn!'

Iedereen bekijkt iedereen en het geroezemoes maakt me duidelijk dat men eigenlijk niet begrijpt waarover ik praat. Ik kan hen dat niet kwalijk nemen.

'Over tien minuten duiken we een zwart gat in, letterlijk en figuurlijk!'

Nog meer geroezemoes maar ook nu dringt het nog niet helemaal tot hen door wat de impact is.

'Ik licht dit even toe. We vliegen blind een ruimtevacuüm in maar weten niet exact wat dat vacuüm inhoudt en we weten ook niet waar we gaan uitkomen, als we er al uitkomen!'

Nu is de ernst van mijn woorden wel doorgedrongen en krijgt het geroezemoes de vorm van een licht protest. Ook de bemanning kijkt, zij het zwijgzaam, ernstig naar mij. In hun blik zie ik de twijfel. De vraag of deze situatie en de verantwoordelijkheden van dit jaar aan boord me uiteindelijk toch te veel zijn geworden, ligt onuitgesproken in hun ogen.

'Stilte! Alsjeblieft!' gebied ik. 'Er is geen tijd om alle mogelijkheden nog een keer aan u voor te leggen en er is al helemaal geen tijd meer

HET BALANSPRINCIPE

beschikbaar om hier op een rustige, doordacht democratische manier mee om te gaan! Per, afstand?’

‘Zeven minuten, en skipper, dit moet u toch even bekijken!’

Ik wend me naar het scherm maar zie in eerste instantie niets, behalve het zwarte gat dat ondertussen tachtig procent van het beeldscherm heeft ingenomen.

‘Wat moet ik z ...’ Ik maak mijn vraag niet af want dan zie ik het ook, in het midden, aan het einde van de trechter, als je een zwart gat zo kan beschrijven. Ik zie een langzaam knipperende, blauwe stip zachtjes heen en weer wiegen. ‘Wat is dat in hemelsnaam?’

‘Ik heb geen enkel idee, ik was nog nooit zo dicht bij een zwart gat en ik ben natuurlijk blond!’ is het laconieke antwoord.

In andere omstandigheden had dit een leuke opmerking kunnen zijn van de Zweed en had ik er waarschijnlijk om gelachen maar nu ... nu niet!

‘Met een beetje fantasie lijkt het wel een boei, een lichtbaken?’ oppert Izabela, meer als vraag dan als zekerheid.

Een lichtbaken! Plotseling komen er herinneringen aan mijn buurvrouw. Zij hield zich bezig met spirituele zaken. Als nuchter opgevoede jongen heb ik daar steeds wat sceptisch tegenover gestaan. Waar het me in dit geval echter om gaat, is dat zij een imposante boekenkast had staan met een uitgebreid scala aan spirituele onderwerpen en theorieën. En het is de titel van één van die boeken die me steeds is bijgebleven ... Bakens van licht!

‘Vijf minuten!’

Ik draai me om naar mijn publiek. De bemanning heeft zichzelf alweer in de hand en zijn professioneel aan de monitoren gaan zitten in de hoop om zoveel mogelijk data te verzamelen en een analyse te kunnen maken over de onbekende fenomenen die nu steeds groter op ons netvlies worden geprint. Een deel van de passagiers staat met halfopen mond naar het scherm te staren, het andere deel kijkt naar mij, in afwachting van wat mijn volgende actie gaat zijn.

‘Vier minuten!’

Ik aarzel opnieuw en kijk een beetje vertwijfeld naar de punten van mijn schoenen maar zoals verwacht hebben die het antwoord ook niet. Toch zijn de andere opties niet je dat. We kunnen nog een maand rondvliegen, nergens naartoe, dan moeten we verder gaan rantsoeneren. We eten nu al weken minder, in een naïeve poging om ons onvermijdelijke lot zo lang mogelijk uit te stellen. Zo kunnen we het misschien nog een maand extra volhouden om dan uiteindelijk toch met z'n allen van honger en dorst te sterven. Tenzij we iets vinden. Maar wat gaan we vinden? Met onze huidige kruissnelheid zijn we zelfs aan het eind van onze rantsoenen nog niet halverwege van datgene wat men vanuit aarde in de ruimte heeft kunnen ontdekken, en daar zat jammer genoeg niets leefbaars tussen!

'Drie minuten!'

Nu hebben we een zwart gat, blauwe lichtbakens, zelfs het gezicht van mijn vader zaliger op het scherm. Niet onmiddellijk de parameters waar je als wetenschappelijk opgeleid astronaut ontegenzeggelijke houvast aan hebt, maar toch. De andere opties zijn doelloos. Dit zwarte gat is elk geval een doel, het geeft ons op een absurde manier de mogelijkheid om de dingen zelf naar onze hand te zetten, te controleren. Het zwarte gat ingaan kan dan een ongekend risico zijn, het is misschien de enige kans die we krijgen. Liever het onbekende met al zijn mogelijkheden dan het bekende met de enige mogelijkheid die ons nog rest. De hongerdood. Onacceptabel.

'Twee minuten, skipper!'

Je hoort nu toch wel een vorm van paniek opkomen in Pers stem. Zijn bariton geluid begint hogere tonen te krijgen en er zit een nauwelijks waarneembare trilling in zijn stem. Is het paniek of is het opwinding Per? Ik moet toegeven dat ik ook een knoop in de maag voel. Echt onaangenaam vind ik die sensatie eigenlijk niet. Izabela is ogenschijnlijk nog steeds erg koel maar je ziet aan de blozende wangen dat ook bij haar het bloed harder door de aderen pompt dan normaal. Ik kijk weer op en wil iedereen bevelen zich kalm naar hun zitplaatsen te begeven, in te snoeren en de rest van de noodprocedure te volgen maar tot mijn niet

HET BALANSPRINCIPE

geringe verbazing is dat al gebeurd. Of ze weten mijn besluit al of zij hebben voor mij besloten.

'Eén minuut ... vijftig seconden ...'

'Insnoeren crew! Er is geen weg meer terug nu!'

'... veertig seconden ... dertig ...'

Ik heb mezelf nu ook zo vast mogelijk gesnoerd.

'... twintig ... vijftien ... tien ...'

'Veel geluk iedereen, wat er ook gebeurt, we zien elkaar in ieder geval aan de andere kant!' roep ik nog met enig gevoel voor drama.

'... 5 ... 4 ... 3 ... 2 ... 1 ... nu!

Het hele schip beeft, trilt en kreunt nog erger dan tijdens de take-off en die was toch al niet mals. De verlichting flinkt nog een paar keer verontwaardigd en valt dan uit. Automatisch neemt de noodverlichting over en verspreid een gele, hallucinante gloed over het hotsende en botsende tafereel dat ik voor mijn ogen zie. Voor zover ik het kan zien! Mijn hoofd wordt tegen een ongelooflijk ritme heen en weer gezwierd en in alle richtingen tegelijkertijd lijkt het wel. We zitten op een rollercoaster maar deze is zondermeer de attractie van het decennium! Per klampt zich vast aan de arMLEUNINGEN. Izabela hangt als een pop in haar stoel, buiten westen. Ik probeer de andere kant op te kijken en zie Karl zitten met een rare grimas op zijn gelaat. Misschien bijt hij gewoon de tanden op elkaar. De alarmsirenes, die zijn beginnen te loeien zodra we in contact kwamen met het zwarte gat, stoppen er abrupt mee. Het enige geluid wat overblijft is het onvoorstelbare geraas en gerammel van het schip zelf. Hoe snel gaan we eigenlijk? Houd het schip die druk? Houden wij de druk wel? Hoeveel "G" kan je hebben? Ikzelf en de bemanning zijn hierop getraind maar wat met de passagiers? Het geraas van het schip is ondertussen nog erger geworden. Je kunt het geen geraas meer noemen. Het is alleen nog maar te definiëren als gekrijs, als het passionele geschreeuw van een oude primitieve krijger die vol overgave op de talrijker en beter bewapende tegenstander toestormt, wetend dat het zijn laatste meters zijn. In een poging om tenminste in stijl ten onder te gaan. Ik kijk naar Hope die op zijn zij in de bench ligt. Ook de hond lijkt

bewusteloos. Hoop doet leven, maar dan moet "hoop" wel alert kunnen blijven!

Het getril is niet meer te houden. Mijn zicht wordt troebel en ik heb moeite om mijn oogleden op hun plaats te houden. Net voor de noodverlichting uitvalt zie ik nog even een zachte blauwe gloed door de kleine ramen en dan wordt de cabine volledig omsloten door het duister. Ik denk dat het op datzelfde moment ook zwart wordt in mijn hoofd.

4

De beelden volgen elkaar in gestaag tempo op, het ene nog verschrikkelijker dan het andere. Het is LeMieux die ze van commentaar voorziet, zonder enthousiasme, maar met zijn grappige Franse accent, wat de huidige presentatie een nog surrealistischer tintje geeft. LeMieux zit bijna aan het einde van zijn eerste ambtstermijn. Hij heeft bewezen een goed bewindsman te zijn. Een begenadigd politicus. Volgens de polls maakt hij een grote kans om voor een tweede termijn verkozen te worden. Wanneer ik de beelden bekijk, lijkt me een tweede termijn niet meer aan de orde. Voor niemand meer.

'Deze kolkende rivieren bevinden zich in Soedan. Soedan!' herhaalt hij zachtjes terwijl hij met het hoofd schudt. Het lijkt alsof hij het zelf niet gelooft en zichzelf probeert te overtuigen dat hij wel degelijk het woestijngebied bedoelt. 'Een prachtig winters gebied nu ... Peru ... -35°C ... Oké, het is daar momenteel winter maar hier zijn deze mensen helemaal niet op voorzien, niet qua huisvesting noch qua kleding. Voedseldistributie is nagenoeg onmogelijk. De extreme koude houdt daar al bijna een week aan. De bosbrand die u nu ziet heeft ondertussen twaalfhonderd hectare verwoest in Zuid-Spanje, deze ongeveer vijfhonderd in Portugal.' LeMieux pauzeert even, sipt van zijn glas water, schraapt de keel en gaat verder. 'De Peloponnesos nu, deze ruïnes zijn de

HET BALANSPRINCIPE

uitgebrande buitenwijken van de stad Pyrgos. De bosbranden daar zijn niet meer te stoppen!’

Een druk op de knop.

‘Deze beelden zijn genomen aan de oostkust van Japan waar een enorme tyfoon de stad Sendai zo goed als volledig weggeveegd heeft. Sendai heeft een bevolkingsdichtheid van meer dan tweeduizendvijfhonderd inwoners per vierkante kilometer. Het aantal dodelijke slachtoffers is nog niet vastgesteld maar ik vrees dat we moeten uitgaan van minstens vijf nullen!’ Hij pauzeert, neemt zijn bril met één hand van de neus om zijn woorden nog wat indringender te maken. ‘Er zijn windstoten gemeten van niet minder dan vierhonderdvijftig kilometer per uur!’ LeMieux drukt op de knop van de afstandsbediening en de beamer gaat verder met de volgende foto. ‘Deze satellietfoto,’ slikt hij, ‘toont een gezamenlijk beeld van de oostkust van Noord-Amerika en de westkust van Europa. Valt u iets op, mijne heren?’

Ik kijk naar het beeld dat ik ooit in het echt heb gezien toen ik daarboven hing in het ruimtestation, nu alweer vijf jaar geleden. Er is iets, ik merk een verschil maar ik kan niet onmiddellijk prikken wat het is.

‘Verrek,’ hoor ik Shynderuk stamelen, ‘de oceaan is breder, er is minder land!’

Vol ongeloof kijkt hij iedereen in de kamer één voor één aan, smekend, hopen dat iemand hem voor gek verklaart of hem zegt dat hij zijn schoolatlas er nog een keertje bij moet nemen. Maar helaas, niemand spreekt hem tegen want we zien het nu met z’n allen ook. Links op het beeld mis ik op het eerste gezicht het grootste gedeelte van Trinidad en Tobago en volgens mij zijn ook de Antillen en de Bahama’s niet meer compleet. Ook rechts is het niet goed. Ierland lijkt alsof enkel het centrum van het land met een straal van ongeveer vijftig kilometer nog niet overdekt is met water. Galway in de Connemara, Cork, Dublin, Belfast ... gewoon weggevaagd, niet meer te zien! En dan Engeland! Ik mis enkele kuststeden zoals Blackpool, Cardigan, Plymouth, Dover. Londen zie ik nog net. Londen, mijn thuis eigenlijk, aan de rand van de overstroming, het is niet te geloven. Mijn burens, dat vriendelijke oude

koppel van nummer veertien. Zouden ze in veiligheid zijn? Mijn vrienden waar ik zo vaak mee ga snookeren wanneer ik weer eens voor wat langere tijd thuis ben. Kunnen ze tijdig geëvacueerd worden? Zo ja, waarheen moeten ze dan vluchten, alles om hen heen is water! Ik sluit even de ogen, op een naïeve manier hopen dat zodra ik ze weer open, alles slechts een misplaatste grap is geweest en LeMieux in een ouderwets cabaretkostuum roept: "Tadaa ... gefopt". Maar zodra ik weer durf te kijken, staat hij nog steeds in hetzelfde trainingspak. Ze zijn trouwens allemaal erg casual gekleed vandaag valt me nu pas op. Deze mensen zie je normaal enkel in saaie, driedelige maatpakken.

Ook het vasteland is niet gespaard gebleven. De kustlijn van Bretagne ziet er anders uit. Nederland, het water werende land bij uitstek, het land dat al eeuwen de zee in haar gezicht uitlacht, is nu deels overrompeld geworden. De zoete, of moet ik zeggen, zoute wraak van de Noordzee is een feit.

De presentatie is voorbij en het scherm wordt zacht zoemend opgetrokken door een onzichtbaar systeem dat tegelijkertijd ook het licht in de kamer weer op volle sterkte brengt. Enkele momenten is er niemand die iets zegt. Wat kan je hierop zeggen? De stilte is oorverdovend. Ik voel een lichte druk in beide oren en hoor hetzelfde geruis als wanneer je een schelp van het strand tegen je oor houdt. Ik vond dat vroeger wel een beetje prikkelend, alsof er een buitenaardse liefdesverklaring in mijn buis van Eustachius werd gefluisterd, maar nu hoor ik alleen maar een onverstaanbaar gemompel en voel ik me er eerlijk gezegd erg ongemakkelijk bij.

'Heren!'

Het is Travis die de stilte verbreekt met een beheerste, zachte stem, die zijn toch wat dictatoriaal karakter verbloemt. In principe zijn ze allen gelijk in de WSC. Er is officieel geen hiërarchie, iedereen heeft evenveel inspraak. Toch is Travis de man die, geholpen door zijn natuurlijk charisma en vanzelfsprekend leiderschap, officieus door alle leden van de WSC als hun voorman wordt beschouwd.

HET BALANSPRINCIPE

'De beelden, deze rampzalige beelden, die meneer LeMieux ons heeft getoond, zijn slechts een selectie van onvoorstelbare dingen die momenteel over de hele planeet plaats vinden. Van dingen die ook elders op aarde nog zullen plaatsvinden!'

Hij pauzeert en kijkt iedereen recht in de ogen. Zijn blik heeft een intensiteit die bijna tijdloos lijkt. Nog steeds niemand die spreekt. We vreesden, we wisten, dat deze dag ooit zou komen maar toch zitten we met z'n allen verbijsterd voor ons uit te staren. Ik voel me nog steeds overrompeld door het verpletterende ongeloof bij deze situatie. Wat men ons zonet getoond heeft is ronduit hallucinant te noemen. Alsof de schilderijen van Jeroen Bosch tot leven zijn gekomen.

'Ik heb steeds gehoopt dat het moment waarop we de beslissing zouden moeten nemen, nooit zou komen,' gaat Travis verder. 'Als we echter de feiten onder ogen durven zien dan bemerken we dat er door de natuur een sneeuwbaaleffect is ingezet dat wij niet meer kunnen stoppen. Het eindresultaat zal terminaal zijn voor bijna, zo niet, alle leven op aarde. Misschien halen sommigen het, misschien kunnen ze verder, misschien ook niet. Hoe dan ook, alle leven wat erin slaagt dit te boven te komen zal in zekere zin teruggeworpen worden in de tijd. Kennis, kunde, grondstoffen, alles zal terug op nul staan. We kunnen stellen dat de aarde het zat is om uitgezogen te worden en nu wraak neemt door zichzelf te vernietigen, samen met alles wat op haar, van haar, heeft geleefd!'

Nog steeds stilte, iedereen probeert te vatten wat hij hoort, probeert te geloven dat hij het verkeerd verstaan heeft. Helaas weten we beter. Het heeft geen zin om onszelf voor de gek te houden. Het moment is aangebroken dat we de gevolgen van onze daden van de laatste honderdvijftig jaar, de daden van onze soort, de mens, het slimste dier op aarde, moeten inzien en accepteren.

'Meneer,' begin ik voorzichtig, 'begrijp ik het goed dat ik plan Noah in werking moet zetten?'

Travis komt naar me toe en legt vaderlijk zijn hand op mijn linkerschouder.

ALAIN VAN DER STEEN

'Ja, Alan, het is nu of nooit! Voor zover ik het kan inschatten heb je maximaal achtenveertig uur de tijd. De AON-2 is volledig geprepareerd. De bemanning die jij hebt uitgekozen, is al op de lanceerbasis in Tampere. Je passagiers zijn ook onderweg en zullen,' Travis kijkt op zijn Rolex, 'er over exact vijfenveertig minuten zijn. De nachtmerrie die we al die tijd gevreesd hebben, is werkelijkheid geworden. De verschillende rampen waarvan je zonet de beelden zag, zijn het resultaat, maar tegelijkertijd ook de veroorzaker, van een kettingreactie met een macht groter dan de onze. Groter dan welke andere macht ook op deze planeet. Het is onomkeerbaar, we moeten eerlijk zijn tegenover onszelf en accepteren dat we met z'n allen gefaald hebben. Gefaald om onze fouten, en die van de generaties voor ons, weer recht te zetten!'

Mijn lichaamstemperatuur lijkt met 5°C te zijn verhoogd, mijn hersenen lijken los te zitten en zijn zonet ontspoord in de plotse duisternis in mijn hoofd. Het duizelt me voor de ogen en ik voel mijn hart kloppen in de oren. De waanzin, maar ook de realiteit van dit alles, grijpt me bij de keel. Ik hap naar lucht, het is alsof ik stik. Ik voel het zweet in mijn handen. Dit is het moment waar men mij fysiek en emotioneel heeft op voorbereid gedurende de laatste vijf á zes maanden. Fysiek ben ik er absoluut klaar voor. Emotioneel toch nog niet helemaal, zo blijkt. De onzekerheid en angst beginnen bezit te nemen van mijn zenuwstelsel. Dat mag niet gebeuren, ik moet mezelf in de hand houden. Niet alleen voor mezelf maar ook voor mijn bemanning en de passagiers waar ik zo dadelijk heen moet. Vooraleer ik ga om mijn opdracht te beginnen, is er toch nog een vraag die ik al maanden niet kon stellen. Nu wel.

'Maar meneer, ik begrijp niet waarom jullie geen gebruik maken van jullie positie en zelf meegaan met de Ark?'

De tien vertegenwoordigers van de grootste solidariteit die de aarde ooit gekend heeft, kijken me allen aan. Sommigen met neutrale blik, schijnbaar afstandelijk, anderen vriendelijk. Het is uiteindelijk Paus Alexis I die mijn vraag beantwoord.

'Wij hebben ons nut hier gehad Alan, onze rol in het grote plan is gespeeld, wij zijn klaar. Maar jij niet, jij moet verder, en geloof me Alan,

HET BALANSPRINCIPE

ik weet wat ik zeg, hoop doet echt leven! Jouw rol moet nog beginnen. Vrees echter niet, weet dat je ziel wordt gehard in je donkerste uur!’

Bij die laatste woorden zie ik tranen opwellen maar het lijken gek genoeg geen tranen van verdriet, angst of frustratie. Neen, als ik niet beter zou weten zou ik denken dat het tranen van geluk zijn. Van vervoering misschien wel. Het is alsof er een fijne glimlach zijn lippen streelt. Als hij nu, op dit moment van beproeving zoals dat heet, zich volledig overgeeft aan zijn geloof dan zal hij er rotsvast van overtuigd zijn dat dit alles tot een groter plan behoort en dus uiteindelijk alles weer goed zal komen. Ik ben echter opgevoed, en tot nu toe ook door het leven gegaan, onder het motto “Goddank ben ik atheïst”, dus ik kan jammer genoeg op dit moment zijn vreugde niet delen.

‘Vergeef me, Heilige Vader, dat ik er op dit moment moeite mee heb om dat te kunnen geloven!’

De Paus glimlacht, en terwijl hij me aankijkt zie ik kort een intense, blauwe gloed in zijn ogen opflakkeren. Een gloed zo onwerkelijk dat ik even als aan de grond genageld blijf staan. Een gloed zo geruststellend ook, dat ik me onmiddellijk mentaal weer helemaal top voel. Ik voel een nieuwe energie door de aderen vloeien en mijn hart lijkt omarmd te worden door een warm gevoel, een gevoel vergelijkbaar met wanneer je in de winter je ijskoude handen na het sneeuwballen gooien in je handschoenen kan steken. Eindelijk kan ik zijn blik loslaten. Of is het zijn blik die mij loslaat? Ik moet flink slikken. Het is tijd, ik weet wat me te doen staat, dit scenario hebben we de voorbije maanden tot vervelens toe doorgenomen, aangepast, geanalyseerd, verfijnd. Wanneer ik de kamer rondga om iedereen de hand te schudden en succes te wensen, maar hen in realiteit vaarwel zeg, is mijn verbazing groot wanneer ik bij ieder van deze mannen, diep in de ogen diezelfde blauwe gloed zie verschijnen als bij Paus Alexis I. Erg vreemd en tegelijkertijd vertrouwd en geruststellend. Deze mannen stralen allen een ongekende rust uit en lijken erg relaxt over wat hun lot gaat zijn. Zo te zien hebben ze geen angst voor wat hen te wachten staat.